

Գէորգ ու Եղիազար՝ որդի ի հարց հարիւր տարուան ոսկերիչներ (ծագումով Եւդոկիայէն ու Մարաշէն), որ նշանաւոր էին մանաւանդ աղամանդի դնահատութեան մէջ, գույումճը Մելքիսեդ, որ Գումգարույի եկեղեցւանութեան մէջ ալ ցոյց տուաւ լուրջ գործունէութիւն, Էգնայեանք՝ որ հետզհետէ փայլեցան ի Կ. Պոլիս և ի Փարիզ :

Նաև Նշաստածեան Խաչատուր, Բրիս, Կարապետ և Նշան, որոց որդիք յաջողապէս շարունակեցին իրենց հայրենի գործերը, Թոսունեանք, որոց ն սխահայրերէն էր Իգնատիոս Մուրատճայ տ'Օհսըն՝ օսմանեան երեւելի պատմիչ մատենագիրը, Յովսէփ Գագմաճը, Նարկիլէճեան Յակոբ, Գալփաքճեան, Կեսարեան Բարսեղ, Չըպուքճեան և այլք :

Ոսկերչութիւնն՝ ակնագործութեան հետ՝ Կ. Պոլիսի մէջ վաղուց եղած է Հայոց սեպհական փայլուն և փայլեցունող արհեստ մը : Հին ատեններէ՝ Մարաշի, Ատանացի, Սիբաստացի, Վանցի, Տիվրիկցի ու Բաղէշցի վարպետներ բարգաւաճեցուցած են այդ արհեստը՝ ժամագործութեան հետ՝ ի Կ. Պոլիս եւս, և ըրած են զայն Հայոց համար մենաշնորհի պէս բան մը, ուր հազիւ քանի մը Հրեաներ ալ յաջողած են մտնել միջնորդաբար երբեմն ալ գործակցաբար : Սակայն իւրօրի վերաբերեալ ամէն պոռոտ արհեստներու պէս, մանաւանդ իրենց գործած նիւթերուն անծախսութեան պատճառով, ոսկերչութիւնն և ակնագործութիւնն ալ չեն կրցած տեւական ամուր և շահաբեր հիմեր դնել հին և նոր տուներուն մէջ . նշանակեալ այդ վաղեմի ոսկերիչներէն այսօր հազիւ մէկ երկու հատ կըրնանք տեսնել հրապարակին վրայ՝ անանկ յաջողութեամբ շարունակուած : Արուեստապետներու ամէնէն հզօրն և յաւիտենականը՝